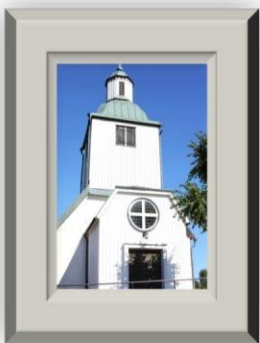
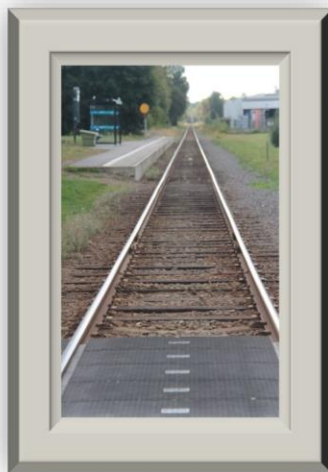

KINNAREDSBLADET

Nr: 1 2023

I tidningen:

Skolbarn intervjuar - QR-koder

Kinnaredsprofiler - Händer i Kinnared

Från redaktionskommittén:

Du håller ett nytt exemplar av Kinnaredsbladet i din hand. Sedan allas vår eldsjäl Gunhild Mårtensson gick bort förra våren, blev det ett stort tomrum: hon hade ett finger med i nästan allt som hände i Kinnared. Hon återupptog **midsommarfirandet** vid högloftsstugan (som hon även städade), hon ansvarade för **Tågdagarna i Kinnared**, fick igång **Kinnareds stadsteater**... hon låg t o m bakom att **Valvet** öppnade som restaurang i gamla SE-bankens lokaler!

Inte minst månade hon om **barnen i skolan**, lät dem vara med och så lin, rycka och bereda – ja, även **Kinnaredsbladet** var ett samarbete mellan hembygdsföreningen och skolan.

Det bästa sättet att hedra Gunhilds verk, tror vi därför är att vi försöker återuppliva Kinnaredsbladet. Vi tackar klass 5 med sin lärare Susanne Abrahamsson, Hylte kommun, som genom Ronny Löfquist lovat stå för tryckning, samt alla intervjupersonerna!

I detta första nummer blir det endast ett litet axplock av alla aktiviteter, företagare, föreningar och folk i Kinnared som nämns. Vi i hembygdsföreningen är glada över att samhällsföreningen har återuppstått och medverkar med aktiviteter. Kontakta gärna någon medlem i styrelsen eller tidningens redaktionskommitté om du har något förslag om vad som bör skrivas om, då kanske det rentav blir ett höstnummer också!

Redaktionskommittén:

Maria Ayre
mariayre@hotmail.com

Evy Johansson
evy_brannarp@hotmail.com

Innehåll:	sida
Ledare	3
Företag:	
Elevintervju Bengt-Ove's Gräv	4
Elevintervju Derome, Gnotec	5
Elevintervju Fabriksbutiken	6
QR-koder	7-8
Kinnaredsprofiler:	
Intervju Sören Carlsson	9-11
Intervju Kent Augustsson	12-14
Intervju Göran Green	15-17
Intervju Clas-Göran Östlund	18-20
Intervju Bengt Svensson	21-23
Intervju Eva Nilsson	24-26
Bilder ur arkiven	27
Nyinflyttade	28
Händer i Kinnared	29

Gå in på kinnared.se och se vad som händer i Kinnared!

Vi finns även på Facebook, Instagram och Youtube, tack vare våra digitalkunniga medarbetare Niklas Farran-Lee och Bengt Svensson.

Efterlysning: Logga!

Visst borde vi ha en egen logga för vårt samhälle, så alla ni kreativa Kinnaredsbor – var med och ta fram en!

Skicka in ditt förslag till redaktionen!

Intervjuer utförda av elever i åk 5 på Kinnareds skola

Bengt-Ove's Gräv AB

Gabriel och Nore från årskurs fem på Kinnareds skola har intervjuat Bengt-Ove som är ägare av Bengt-Ove's Gräv AB

När Bengt-Ove var liten ville han bli lastbilschaufför men det vill Bengt-Ove verkligen inte bli nu. Innan han blev ägare jobbade han som skogsarbetare.

Bengt-Ove blev inte anställd hos något företag så han bestämde sig för att ta ut lite pengar och med de pengarna köpte han en grävmaskin. Med den grävmaskinen grävde han ett hål vid Åmot där Bengt-Ove bodde och där startade Bengt sin karriär. Företaget heter Bengt-Ove's Gräv AB och ligger i Kinnared.

Bengt-Ove startade företaget för 8 år sedan, 2015. Bengt-Ove är ägare av företaget och han tycker att vissa dagar kan det vara jättejobbigt och hemskt men mestadels så är det bra. Bengt-Ove har sex anställda på företaget. Det de gör på företaget är att till exempel göra vägar och renovera vägar.

Målet med detta företag är att ha kul, om det skulle vara tråkigt skulle han slutat att jobba på företaget. Det Bengt-Ove tycker är roligast med företaget är att se när de har gjort ett bra jobb.

Gabriel Carlsson och Nore Green

Derome

Vi har intervjuat Markus som jobbar på Derome. Han är elansvarig och så här lät det i vår intervju

Derome tillverkar träplankor och pellets. Företaget har funnits sedan 1946 men i Kinnared startade man 1990. Derome finns i Tyskland, Norge och Sverige. I Sverige jobbar det runt 3000 anställda på Derome men i Kinnared jobbar det ungefär 75 arbetare.

Företaget har ett hållbart tänk och ett miljövänligt arbete eftersom de tar vara på hela trädet och alltid planterar nya träd när de har sågat ner ett. Det går åt 150 000 kubik träd på ett år.

Markus tycker det är ett kul, bra och spännande arbete. Han tycker att det jobbigaste med att jobba på Derome är skiftarbete. Enligt Markus så behövde man inte någon speciell utbildning för att jobba på Derome men det kan vara bra om man känner till lite skogsarbete. Det kan vara både fysiskt och psykiskt jobbigt i vissa tillfällen.

Namnet Derome kom man på genom att ome betyder ”hem” och när man lägger ihop Derome så blev det ”plats där man har slagit sig ner”.

Sion Holmgren och Aprilia Enberg

Gnotec

Vi har intervjuat Stefan Carlsson på Gnotec här i Kinnared. Han berättade lite om sitt jobb på Gnotec.

Gnotec startade 1947, från början hette de MEFA och gjorde osthyvlar och fiskedrag. Den som grundade MEFA hette Olle Olsson. Gnotec ägs idag av en koncern som heter Frauntek som kommer från Österrike. På Gnotec svetsar de, pressar och gör bildelen plugg. De gör också många andra bildelar. De levererar dessa delar till olika företag. Gnotecs största kunder är Volvo och Scania.

Några av de som jobbar på företaget har på sig fasselkläder, stålhätta och handskar som sina arbetskläder. De vanligaste jobben är truckförare, svetsoperatör och pressoperatör. En pressoperatör jobbar mycket med gummi. Stefan arbetar som truckförare och tar emot material från lastbilar som lastar av material till företaget.

För 29 år sedan sa Stefans farbror Boris att han rekommenderar företaget Gnotec så Stefan provade att jobba där. Stefan tänkte när han väl jobbade där att det inte blir många månader men han blev kvar och nu har Stefan jobbat där i 29 år och i år blir det 30 år! En sak Stefan gillar med jobbet är rasterna när de spelar kort.

Cornelia Svensson, Maja Carlsson och Kasper Landin

Fabriksbutiken i Kinnared

Vi har intervjuat Marita Hansson på fabriksbutiken i Kinnared.

Vi fick veta mer om varför det heter fabriksbutiken och mer historia om affären.

Tygaffären heter fabriksbutiken för att förr i tiden fanns det en syfabrik som sålde tygstuvar, denna fabrik öppnades 1968 här i Kinnared. Det började med att Marita skulle praoa. Hon började praoa på fabriksbutiken, sedan fick hon sommarjobb, efter det jobbade hon på loven och på helger och vardagar. Idag står Marita som ägare av butiken.

Marita Hansson är butiksägare och har jobbat på fabriksbutiken i tjugoåtta år. Deras mest sålda produkt är tyg till gardiner.

I butiken kan man köpa garner, tyg och inredningsprylar. Från början sålde man bara tyger men sedan 2016 har man även garnen och lite heminredning. De länder som de köper garnet ifrån är Norge, Italien och tyget köper man in från Sverige. När de beställer produkter så tittar de att det inte finns gifter eller liknande i produkterna och att arbetarna som tillverkar garnen har en bra arbetsmiljö.

Elvina Emanuelsson, Zacharias Enberg och Emil Wiktoren

QR-koder för Kinnared

Studieförbundet Vuxenskolan har under året som gick varit i kontakt med samtliga hembygdsföreningar i Halland, ca 70 st, för att alla skall få "sin egen QR-kod". Detta innebär att alla får en QR-kod att placera ut på ett bra ställe i egna bygden, så att man, med hjälp av mobilen, lätt kan scanna koden och läsa eller se en film om bygden.

Vi i Kinnareds hembygdsförening började direkt efter vi fick erbjudandet från Vuxenskolan med att ta fram material för att göra en så bra film som möjligt om Kinnareds historia. Vi startade med några studiecirklar och diskuterade vad som kan vara intressant för andra att veta, om just Kinnared. Vi konstaterade rätt snabbt att en starkt bidragande orsak till att Kinnared är vad det är idag, beror på just järnvägen. Därför tyckte vi att det mest naturliga var att börja med järnvägen och utgå från denna.

Vi jobbade vidare med att hitta bildmaterial och dylikt till filmen och blev klara strax före jul. Själva QR-koden består av en tavla med koden, en stolpe och ett fundament. Den mest naturliga platsen för att placera QR-koden är ju på järnvägsstationen.

Filmen om Kinnared är producerad av Studio Lynga och är klar. Rösterna tillhör Anette Wallin och Reine Johansson. Den finns att se på YouTube eller gå in på Hembygdsföreningens hemsida, kinnared.se. Nu väntar vi bara på stolpen, den skulle levereras den 13 maj, men har drabbats av leveransproblem. Reine Johansson på Vuxenskolan håller oss informerade om detta.

Bengt Svensson.

Kyrkogårdsvandringen den 27 augusti syftar till att vi ska välja ut ca 5-10 gravar att skriva om. Det är Falkenbergs pastorat som väljer ut, spelar in och bekostar QR-koderna, men de har bitt hembygdsföreningarna om underlag. Torup har redan skickat in ett tiotal, men Kinnared (med Anders Svensson i Berg och Evy som kontaktpersoner) ligger bara i startgroparna. Vi har gått igenom ena sidan av kyrkogården, och med hembygdsföreningens nyinköpta högtalarväst hoppas vi på att några av Kinnareds "urinvånare", t ex Göran Green, Kent Augustsson och Sören Karlsson kan berätta så att hela folkskaran hör...

Här är ett utdrag ur en berättelse, som Evy skrivit och skickat in till pastoratet. Den handlar om hennes sambo Nils-Åke Karlssons förfäder från Björsjö, som givit upphov till en stor klan, med bl a Erling Bengtsson, vars svärföräldrar Kerstin och Sven-Olof Kristensson är välkända skådespelare i Kinnareds stadsteater.

Förslag till grav för QR-kodning på Kinnareds kyrkogård:

Karl Johan Nilsson och hans hustru **Johanna** flyttade på 1840-talet från Långaryd till Björsjö, där Karl Johan och hans bror köpte varsin gård, angränsande till varandra. Deras far **Nils Johansson Klang** var sångledare i Långaryds kyrka. Hans och hustrun **Anna-Lisas** gravsten står vid gången ut mot stora vägen, noterad som kulturhistoriskt intressant.

Paret Nilsson fick 11 barn, och i avsaknad av utkomst for åtta av dem till Amerika. Tre av döttrarna gifte sig där, medan de övriga fem syskonen återvände till hembygden, sedan de tjänat ihop startkapital. Äldste sonen **Elof**, född 1874, dog redan 1914 vid 40 års ålder. Han var gift med Klara, byggde hus i Kollabo och hade två söner, Sture och

Evert, som antog namnet Hellbring. Sture blev sedermera ostmästare och gav namn åt Stureosten. Klara gifte om sig med Alexander Hedenberg och fick dottern Märta, gift med Åke Mattson, som var son till Olof Mattsson på fabriken Staren i Kinnared. Denna brann ner under en bioföreställning 1940.

Anton arbetade på järnvägen i Canada, skickade hem pengar och byggde upp granngården i Björsjö. För att inte pengarna skulle gå åt till den stora familjen hemma, skickade han 1915 ett vykort till sin yngste bror **Fritz**, (Nils-Åkes far) med önskan om att han skulle sätta in hans 150 dollar på hans konto, samt underrätta honom om hur mycket där fanns.

Här står Anton på en dressin (för att bli längst) som ledare för ett gäng galicier från Spanien. Anton sa att "de var lata och söp upp alla pengarna". Under första världskriget flyttade Anton hem för gott och fortsatte bygga upp sin gård i Björsjö. Denna ägs nu av systemen **Bedas** dotterson Erling i Björsjö.

I Beda och Oscar Gabrielssons familjegrav är även dottern Signe och maken Gösta begravda, föräldrarna till Erling och hans storasyster Ann-Britt.

Jarl fick "barnförlamning" vid 18 års ålder, och fick komma till Helsingborgs vanförelanstalt och lära till skomakare. Som sådan bodde och verkade han ett tag på Davidshus. Han förestod även Jordbrukskassan, sedermera Föreningsbanken, och arbetade på Lantmannaföreningen---

Mer finns att läsa när QR-koden är klar!

Evy Johansson

KINNAREDSPROFILER

I vårt stora, lilla samhälle – ca 700 jobb på ungefär 350 invånare – finns en skatt av personligheter. Somliga har bott här sedan de föddes, somliga har flyttat in och alla har sina intressanta livsberättelser. Här presenterar vi sex av dem som har varit eller är med i nutid och formar Kinnareds samhälle. Håll till godo!

Sören Carlsson

Äger och driver Kinnareds bilverkstad, revisor i Samhällsföreningen, styrelsemedlem i Hembygdsföreningen och Kinnaredsbo sedan födsel.

Startade din far bilverkstaden?

- Nej, den byggdes upp av Carl Larsson som hade cykelverkstad och taxistation. Ja, Kinnareds stadsteater satte ju upp en pjäs om hans cykelverkstad för några år sedan. Det fanns inte många personbilar på den tiden och hästar togs om hand av två smeder som fanns tvärs över gatan. Pappa övertog verksamheten 1952 och bytte då namn från Carl Larssons till Kinnareds bilverkstad. I starten var det huvudsakligen lastbilar han arbetade med och som han blev något av en expert på. Sedan byggde han i början av 60-talet upp den stora verkstadsdelen.

Var du inställd på att bli bilmekaniker?

- Nej, det var jag inte. Pappa arrenderade faktiskt ut verksamheten i fem år medan jag gick gymnasiet och gjorde lumpen. Han ville inte pressa mig att överta utan ville att jag skulle välja min yrkesbana fritt. Beslutet togs när arrendetiden var slut 1976, då jag valde att gå med i firman.

Du behärskade kanske bilmekarkonsten sedan barnsben?

- Nja, jag var väl med och skruvade lite som barn, men den färdigheten lärde jag först när jag gick med i

firman. Jag gick helt enkelt i lära hos pappa. Jag hade i och för sig utbildat mig till maskiningenjör, vilket gav mig en god grund till datoriseringen som kom; ettor och nollor och så vidare. Med facit i hand var det nog bättre än att ha gått bilmekanikerutbildning, för den biten fick jag ju av pappa.

Hur engagerad är du i olika lokala aktiviteter här i Kinnared?

- Jag har alltid varit en föreningsmänniska. Jag var ordförande i Samhällsföreningen. Vi var rätt aktiva då, fick igång Valborgsfirande och fortsatte med midsommarfirande bl.a. Vi var flera i styrelsen som var väldigt engagerade, men så småningom börjar man få skygglappar mot vad som går att genomföra och då kan det vara bra med generationsbyte. Man har ju ett engagemang när man startar upp och kan entusiasmera folk att delta i olika projekt. Men tyvärr var det inga eldsjälar som tog över. Vi arrangerade också cykelfester och den idén har nu Samhällsföreningen tagit till sig.

Vidare har jag varit kyrkligt aktiv, bland annat som ordförande i kyrkorådet och satt med i kyrkofullmäktige, jag har också verkat inom Lions och varit ordförande för Företagarna i Hylte. Kyrkvärd har

jag varit i 30 år, det är nog ingen annan som varit ordinarie kyrkvärd så länge. Jag var också ordförande i Återförsäljarföreningen för Dinex. Men det blev till sist för mycket med allt, för många ordförandeposter. Numer sitter jag bara med i styrelsen för bensinförsäljare i Stockholm och Hembygdsföreningen här i Kinnared.

Jag blir överväldigad av allt detta engagemang och måste ställa frågan: Hade du överhuvudtaget någon tid över för bilverkstaden?

- Det kan man ju fråga sig, men det fanns ju alltid en styrelse och mycket handlar om delegering av arbetet. Under den sista mandatperioden som Kinnareds kyrkoråd verkade innan det blev Torups församling, fick vi ordnat så det röktes upp runt hela kyrkogården, muren rensades och församlingshemmet renoverades samt att infarten från detta hållet anlades. Detta möjliggjordes tack vare Olle Olsson och bröderna Allan och Einar Johansson i Maås som testamenterade pengarna för detta.

Men du är väl åter engagerad i den nybildade samhällsföreningen, både som revisor och valberedare?

- Ja, nu i startskedet. Vi skulle ju hjälpa dem igång eftersom vi ser det som väldigt viktigt att det finns en samhällsförening. Hembygdsföreningen finns ju, men det är två olika bord, föreningarna gör ju olika satsningar. Medan hembygdsföreningen arbetar med att bevara och få ordning på det gamla, jobbar Samhällsföreningen med nuet, har uppdraget att se framåt och ta kontakt med kommunen angående t.ex. tomter, vägar, belysning, ja allt det som gäller att få det att fungera idag.

Vad tycker du om att bo i Kinnared; har du aldrig tröttnat?

- Nej, jag har bott här hela mitt liv, så det kan ju inte finnas något bättre ställe! Det har många kvaliteter, men det är klart att kommer man från en storstad, så kanske man tror att det finns en besvärande social kontroll i ett sådant här litet samhälle. Men det ser jag nog som en trygghet istället. Ser man en främmande bil där den inte ska vara så noterar man det, eller något annat som inte stämmer. Händer det sedan inget så är ingen skada skedd, men händer det något så har man kanske ett bilnummer eller andra upplysningar som kan vara till hjälp.

Skulle jag bli dement och yra runt i byn, så vet folk att de ska leda hem mig hit. I Halmstad vet de ju inte vad det är för en fjolle som sitter där på parkbänken. Det handlar inte om att vara förveten om personliga förehavanden, utan det är helt enkelt ett större positivt engagemang för varandra på en sådan här liten ort.

Är det något särskilt du saknar här?

- Inte direkt. Här finns ju affär och det är väldigt viktigt, det är liksom hjärtat i samhället, tillsammans med skolan. Nu har vi ju fått skolan renoverad och det är en positiv faktor även för de som flyttar hit. För folk flyttar ju hit, är det hus till salu så säljs de ganska fort och det är faktiskt ofta unga människor som kommer. Det är viktigt både för skolan och övriga samhället att det kommer unga människor som blir verksamma i bygden på olika sätt.

Det är också väldigt trevligt att restaurang Valvet öppnade, att vi fick en sådan service. I och med att vi har så många arbetsplatser här, så ska det förhoppningsvis gå bra för dem. Det verkar hittills gå hem hos folk. Men visst hade det varit trevligt med en samlingslokal, för en sådan saknas.

Här är väl många fler arbetsplatser än boende?

- Ja, vi räknade faktiskt på det när jag satt i Samhällsföreningen. Då fanns här 600 arbetstillfällen på 350 invånare. Det är rätt unikt. Nu har vi ännu fler arbeten, kanske bortåt 700. Då innefattas även Brännös fabrik, för den ligger inom Kinnareds församling.

Detta måste väl innebära att Kinnared drar in mycket skattepengar till Hylte kommun?

- Ja, så är det ju. Både Kinnared och Unnaryd driver många företag. Vi har nog fler arbetstillfällen än Hylte, när nu bruket minskats avsevärt. Den största arbetsgivaren i kommunen är Gnotec här i Kinnared med sin filial i Hyltebruk.

Men nu är du väl snart i pensionsåldern. Vem tar över bilverkstaden när du tröttnar?

- Nej, det vet man inte om det blir någonting. Det är inte helt lätt, eftersom vi har vår bostad här. Jag får väl fortsätta så länge jag orkar.

Så avslutar Sören sin intressanta och informativa berättelse och vi alla i samhället kan bara hoppas att det dröjer mycket länge tills denne outtröttlige stöttepelare inte längre orkar med oss och våra bilar!

Maria Ayre

Kent Augustsson

är valberedare i hembygdsföreningen, spelar teater i Kinnareds stadsteater och är en enastående berättare av gammal vetskaps, tillika skräck.

Kent bor numera i Gryteryd och jag frågar hur länge han bott där.

- Jag har bott här sedan 1990, men föddes strax utanför Kinnared. 1968 byggde jag hus på Fasanvägen inne i Kinnared och bodde där tills jag flyttade hit. Så barnen är uppvuxna i samhället. Jag har ägt den här gården sedan 1973, då jag övertog den från en gammal farbror som bodde här. Det fanns varken vatten eller avlopp och var ganska nedgången. Fast han bodde själv kvar här tills han dog 1985 och 90 flyttade vi då hit och satte igång att renovera. Det är toppen att bo här nu!

Du är kanske lite allt-i-allo för bygden?

- Ja, det kan man säga. Jag brukar hjälpa till där det behövs.

Kent berättar om sin andra fru, Vivianne, som han bodde tillsammans med här i Gryteryd. Hon dog av komplikationer efter en komplicerad fallskada och det är tydligt vilket smärtsamt minne det är. Samtidigt hör vi dunsar i golvet och Kent avslöjar att en grävling försöker bygga bo i krypgrunden och hittills har klarat sig undan alla infångningsförsök.

Har du någonsin längtat bort från Kinnaredstrakten?

- Nej för sjutton, absolut inte!

Vilken roll har du spelat för Kinnared med omnejd?

- Jag var väldigt aktiv i samhällsföreningen förr, men nu har jag inte haft tillfälle att vara med på möten sedan de startade upp igen, men det kommer nog. Jag är oftast med i deras aktiviteter ändå. Annars har det nog mest varit som elinstallatör. 1986 tog jag min elbehörighet i Härnös-

sand, kom hem strax innan midsommar och startade upp min firma, Kent Augustssons Elektriska AB. Nu kortas namnet oftast ner till Augustssons el och drivs vidare av min son.

Har du trivts med jobbet?

- Ja, varenda dag. Jag var 24 år när jag startade firman och höll på tills jag fyllde 65, så i nästan 40 år utförde jag elarbeten överallt i trakten, både i bostäder och industrier. Här är inte många hus jag inte har varit i.

Så du har försett även industrierna med el, Derome sågverk t ex?

- Ja, det hette ju Bröderna Larssons på den tiden. Det var tre bröder som ägde det.

Så det hette inte Kinnareds sågverk?

- Nej, det var Arvid Arvidssons sågverk som låg utanför byn, strax efter bron. Det hette Kinnareds sågverk, men det var inte så stort. Där var även en snickerifabrik som tillverkade möbler och allting. Mina stolar inne i rummet är gjorda där. De är rejäla och håller än. Där var också ett kraftverk, som Hjalmar Arvidsson hade. Där körde stora lastbilar över den gamla träbron, som var förstärkt med balkar under.

Har du något speciellt minne från elektrikeråren?

- Ja, det roligaste jag varit med om var när Olle Olsson kom, han som ägde MEFA. Han hade en altan och han och Brita, de var pedanter. Altanen var inte inklädd utan hade en sida öppen. Där inne hade de ett runt trädgårdsbord och fyra stolar i vit plysch, men Olle blev så förbannad, för katter kom på natten och hop-

pade upp och la sig i dem. Så nu undrade han om inte jag kunde göra något åt det. Jo, sa jag, det kan vi göra.

Du har ju en kraftig vråltuta på fabriken. Kan vi inte ta den och så sätter vi en fotocell vid gången upp till altanen. När katten kommer så vrålar det till utav h-vete och då blir han rädd. Jo, han tyckte vi kunde prova med det. Så vi satte upp det hela och sedan dröjde det bara ett par dagar tills Olle kom och berättade resultatet. "Jo du, det lyckades, stolarna fick vara ifred, men det jävligaste var att han sket ner hela altanen!" Katten blev ju livförskräckt. Ja, det var en rolig händelse. Det finns så klart fler, det gäller att komma på dem bara.

Har du några särskilda personliga intressen du brukar ägna dig åt nu när du är pensionär?

- Jag har bin, så jag slungar honung varje år och säljer en del. Nu har jag ju bara ett samhälle kvar, så det blir bara sju burkar, mot ett trettiotal tidigare. Så nu säljer jag åt mina bikompisar också.

Sen tycker jag mycket om att vara ute och köra och se mig omkring överallt. Tidigare var jag mycket ute och dansade, men det har inte blivit efter Coronatiden.

Tänker du plocka upp det intresset igen?

- Nja, vi får väl se. Jag hörde nu, för ett halvår sedan, i höstas, att det hade varit dans i Brännö och 40 stycken rök på Corona där. Även om man är vaccinerad så kan man ju få Corona. Jag har fått fyra sprutor, men fick ändå Corona ganska nyligen, men det höll bara på i några dagar, sen var det bra. Neej, jag tycker om att åka runt och titta på gamla torp och allt sånt där, gamla grejer. Jag känner ju till var många har bott också.

På tal om det, så är du ju med i hembygdsföreningen. Skulle du kalla dig föreningsmänniska?

- Nej, det blev nog för bra, det hinner jag inte med. Men jag har ju varit med i Samhällsföreningen och jag var med och startade Hembygdsföreningen, tror det var 1978. Det var jag och Ulla Ekstrand och Rune Larsson och några till. Men jag håller ju på med trädgården (jag ser ut över den stora välskötta trädgården och förstår att det tar en hel del tid) och en del i skogen, men det har varit svårt sedan jag opererade knäet.

Resa har jag alltid tyckt om, till Thailand t ex. Varje år åker jag med husvagnen upp till fjällen. Jag älskar Flatruet, har nog varit där ett tjugotal gånger. Vi brukade alltid stanna och fika på Tandådalens fjällkyrka, de har sådana här stora, pösiga kyrkbullar.

En gång när jag stod där och skulle beställa kaffe så fick jag se en gubbe komma med en kopp från köket och tänkte "herregud, det är väl gamla kyrkoherde Bertil Brorsson som kom och gick där". "Hallå Bertil", sa jag. "Men hallå Kent, så roligt att se dig, är du häruppe?" "Ja, jag säger detsamma", sa jag. "Ja, de ringde från Svenska Kyrkan och ville att jag skulle vara här en sommar i fyra månader, men nu har jag varit här i fyra år."

Så han satte sig vid vårt bord och vi hade mycket att prata om. Vi har ju haft honom på dop här i trädgården, för ett av barn-barnen. Vi hade honom som kyrkoherde här i Gryteryd. Ja, där är jag kyrkvärd sen nästan 20 år tillbaka.

Och så sköter jag en vattenpegel åt SMHI, nedanför Ågård. Den mäter flödet i ån. Den har jag skött i 40 år nu.

Har du åkt till Härjedalen efter Viviannes död?

- Jadå, flera gånger. En gång tillsammans med min nuvarande särbo. Hon tyckte om det, men det var inte så speciellt för henne, eftersom hennes hemtrakter i södra Polen också är bergiga och påminner om landskapet. Men de har visenter istället för renar.

När Ostindiefararen kom från Kina på väg tillbaks från sin jorden-runt-segling och gled in i Göteborgs hamn, då var vi där på en rundtursbåt. Vi hade åkt utåt i 1½ timma, så vi mötte honom ute till havs. Det var en härlig syn, hon kom för fulla segel. Sedan gick hon in i en vik och tog ner seglen. Efter någon timme skulle den gå vidare upp i Trollhätte kanal, under Älvsborgsbron. Då klättrade två man upp i högsta masten för att fälla överdelen, cirka fem meter, för att gå under bron. Men det klarade sig ändå.

Finns det något du saknar här i bygden?

- Nej, inte direkt. Bankerna är ju borta förstås och här var tre speceriaffärer när jag var ung, i början av 70-talet. Albin Jönssons charkuteriaffär, det var Harry Green och så var det Ivar Larssons. Sen fanns det ett par, tre skomakare här och så Lantmännen, där vi har vårt lager nu (Augustssons El). Det köpte jag 1970 och hade det som kontor och lager.

Det är förstås det att man skulle ha haft Prästgården och använt för föreningar och liknande att vara i. Som en samlingslokal, det tycker jag borde finnas, men nu ska det visst bli privatbostad istället.

Sen har vi ju Kinnareds gård, som Derome äger, vet inte hur det går med den, men de vill ju mest riva allt.

Det är nog nio hus de har rivit sedan de kom hit, för de har legat i vägen för deras egna byggnationer.

Det är lite hemskt på sitt sätt. Men just bostadshuset på Kinnareds gård skulle ju vara kvar, det tillhör ju liksom Kinnared. Men de vill säkert inte satsa på det, det krävs en hel del renovering och underhåll.

Kent berättar vidare en stund om stationens omfång med flera spår, stationshus och lagerbyggnader och tågens sträckor förr i tiden, som var åtskilligt fler än nu, etc. Han berättar också om julgranen han och Gunhild reste vid ryggåsstugan på senare år. Kent är som ett levande lexikon över bygden så den här intervjun skulle kunna hålla på mycket länge. Men någonstans må vi knyta ihop säcken.

Så det gör jag genom att berätta att efter den här långa pratstunden tog Kent med mig på en rejäl biltur i närområdet. Han visade mig var blåsippor växer, stora torvtäkter och åtskilliga gamla byggnader med lite historia runt varje. Vi gick också in ett vackert gammalt missionshus som fortfarande används några gånger om året och vem deltar i skötseln av det? Jo, Kent Augustsson förstås!

Maria Ayre

Göran Green

Infödd Kinnaredsbo som varit verksam inom många olika bygdeaktiviteter och är revisor i hembygdsföreningen.

Har du alltid bott på den här gården?

- Detta var mina farföräldrars gård, som byggdes 1905, så mina rötter finns här, men min hustru Helene och jag flyttade hit först när hon fyllde 50. Det var min farbror som ägde stället då och det var bara jag i min generation som kunde ta över efter honom när han dog. För sex år sedan skiftade vi, så vår yngste son tog över stora boningshuset medan vi flyttade till "undantagsstugan" som nu är en fin, liten villa på samma gård.

Innan järnvägen kom fanns inte det vi nu ser som Kinnared. Här fanns bara tre byggnader, varav två var bank och affär. Allt var byar som Åmot, Tovared, Bohult, Ballabo och Björsjö. Just häromkring hette det Kinnared och både här och i byarna omkring fanns små affärer, ofta i boningshus eller uthus, där man sålde salt och socker, ris, kakao och en del annat som inte kunde göras på gårdarna, men huvudsakligen var det självhushåll. Mjölk, kött, smör, potatis, det mesta producerades ju hemma.

Det fanns förstås en liten affär ungefär där ICA ligger nu, men sedan byggdes en affärslokal upp mittemot, i början av 1900-talet. Farfar byggde den åt sin sväger och då flyttade de ut dit.

Men så småningom, sent 30-tal, tog min pappa över butiken, som fick hans namn, "Harry Greens". Där byggde han en lägenhet på ovanvåningen. Vid den här tiden blev det modernt med badrum och vattentoalett och centralvärme, så

där bodde vi när jag föddes och växte upp. Vi var tre syskon, en bror och en syster jämte mig.

Jag minns när jag gjorde lumpen 1959, i Göteborg. Då var vi på en del ställen däromkring, t ex Haga, där de fortfarande hade dass på gården. Det gjorde mig chockad, det var ju att ta ett steg tillbaka.

Du har stannat här hela livet. Vad är det då som är bra här?

- Det handlar mycket om det jag syslade med och hur livet utvecklades. Jag jobbade på bank i 30 år, visserligen i Torup, men det är ju nästgårds. 1962 gifte vi oss, Helene och jag, vi var unga då. Så fick vi barn och byggde hus. Det har vår store pojke nu.

Har du deltagit i föreningslivet eller dylikt?

- Ja, här fanns historiskt alltid en fotbollsförening, men då, i början av 60-talet när jag var nygift, var det ingen fart i den. Här fanns dock gott om män i rätt ålder så vi väckte liv i föreningen igen. Vi startade med en fisketävling, där vi var en massa folk nere vid Kilån och på det viset fick vi ihop lite pengar så vi kunde köpa fotbollsdräkter mm. Fotbollsplanen fanns, fast den låg i träda, så vi fick klippa och fixa till den. Den var en avstyckning från Kinnareds gård och bredvid fanns en plantskola, men nu har ju Derome sågverk tagit över marken.

Nå, fotbollen gick bra i flera år, men så tröt folket, såsom skedde på de flesta ställen på den tiden. Då sysslade vi med skidåkning och

liknande, men så blev här inga vintrar och då fick vi ställa in det också. Jag minns när Larssons skulle sälja till Derome, då samlades vi som var kvar av den gamla fotbollsföreningen med Rune Larsson som talesman. Vi sa att vi inte har någon nytta av planen längre och vi förstod ju att Derome behövde marken för att kunna driva företaget här. Men vi sa att vi vill ha mark ifall det ska spelas fotboll igen och då fick vi en bit bakom skolan, där vattenverket låg. Så gick det en tio år och det blev ingenting, här var ju mindre folk och ingen hade intresse av att spela boll.

Vi började bli gamla då, flera av oss, så då tänkte vi att det är bäst att agera medan någon minns hur det ligger till. Så vi arrangerade ett extra årsmöte och där beslöt vi att sälja marken till kommunen. De ägde ju redan biten vid vattenverket och skolan låg bredvid och kunde kanske få nytta av marken. Så vi räknade ut vilka kostnader vi haft i samband med försäljningen och begärde slutligen 2000 kronor för markbiten. Det var nog i fjor eller förfjor, så det var nyligen.

Tänk att det inte alls spelas fotboll, här finns väl ändå rätt många ungdomar och unga vuxna?

- Nej, nu måste flera byar gå ihop för att få ihop ett lag. Förr fanns det t ex egna lag i både Landeryd, Långaryd och Hyltebruk, men nu finns bara Hylte kvar som egen klubb, medan Torup och Rydö har gått ihop. Det har väl kommit nya intressen och så är här inte många i rätt ålder. Pensionärer spelar knappast fotboll och så var det ju gymnasiereformen, som tog ungdomarna härifrån.

Är det något du personligen saknar i Kinnared?

- Nja, jag är medicinskt handikappad nu, så jag kan ändå inte delta i så mycket.

Du var väl involverad i framtagningen av innehåll för QR-kod för Kinnared?

- Ja, det var jag. Vi träffades och pratade om händelser i bygden, men jag vet inte vad det blev av det hela.

Det får du läsa om i Kinnaredsbladet!

- Fast det är ju mycket personligt vad man tycker att folk har spelat för roll i samhället. Det var svårt att välja ut vad som ska vara med. Egentligen ska man ju gå en 200 år bakåt och titta också och det är inte många som kan.

Nej, inte personligen, men det finns väl en del dokument?

- Vi har ju haft lite otur här i bygden. Vi hade Tekniska fabriken Staren innan kriget, som gjorde såpa och hårpomada. Det var nog den första industrin som fanns här, men där var samlingslokal också, med bio och allt. Det var Olof Mattsson som höll i det och han var kommunalbas och hade hand om handlingar om Kinnared. Dessa förvarade han i fabriken, men den brann ner 1941 och då försvann också dokumenten.

Likadant blev det med NTO-lokalen, där Ottosson, sekreterare i idrottsföreningen, förvarade papper om bygden. De brann ju upp med resten av huset, det var nog 1965. Så vi har en hel del luckor i historiebeteckningen.

Vilket var då ditt största intresse under dina verksamma år?

- Ja, det var kommunen, faktiskt. Jag gick med i centern under tidigt 60-

tal och hamnade i Torups gamla kommunstyrelse och var sedan med om resan mot sammanslagningen till Hylte kommun, 1974. Innan dess hade Kinnared, Drängsered och Torup egen kommun. Så jag var engagerad politiskt ända fram till häromåret.

Jag satt med i Fritidsnämnden i många herrans år och likaså som ordförande i Hyltebostäder. Jag deltog i att bygga hela centrum i Hyltebruk och de hyreshus som kallades höghus för att de med sina fyra våningar var högre än andra byggnader. Så de blev första husen med hiss. Vi byggde liknande bostadshus i Torup och Kinnared också. Men sedan blev det lite kris i slutet av 80-talet, början av 90-talet och då var jag med om att sälja fastigheter till privata ägare.

Det sista jag gjorde inom kommunen var att bli överförmyndare, det var jag nog i ungefär 15 år, som pensionär. Men sen anlände många ensamkommande flyktingbarn från huvudsakligen Afghanistan och de skulle ha en god man inom 48 timmar. Jag höll på att knäcka mig där, det sista året. Hylte kommun var den första kommunen dit många kom, men att hitta så många gode män på så kort tid var inte görligt. Så från att ha haft ett par timmars jobb i veckan så blev det heltid.

När kommunerna runtomkring också ”drabbades” så insåg jag att vi måste ha riktlinjer som fungerar. Jag utarbetade då en prissättning som fick fler att engagera sig som gode män.

Många uppgav en yngre ålder för att få stanna i Sverige. När det sedan konstaterades att åldern inte stämde så försvann de och nu finns en del av

dem som papperslösa flyktingar i landet.

Regeringen var ju inte alls förberedd på sådant här. Men jag fick i alla fall till stånd att vi gick ihop, Hylte, Halmstad och Laholm, och utarbetade en överförmyndarnämnd, placerad i Halmstad. Där finns nu en besättning som, för det mesta, klarar allt det här. Nu har Båstad också anslutit sig.

Tillbaka till vår lilla ort: Har här aldrig funnits någon bygdegård?

- Här har varit ett par stycken samlingslokaler. En kallades Ebenezer, det var något religiöst, men fungerade ett tag. Nu är den omgjord till privatbostad. Sedan hade vi en NTO-gård där vi kunde samlas och den var verkligen välbesökt. Där var bio två gånger i veckan och olika personer uppträdde. Där var t ex en man som hade ett lejon som han tämjat så att han kunde ställa en hund på det och så en katt på hunden. Och där kom hypnotisörer, ja det var mycket konstiga människor som kom. Men så småningom kom det för lite folk och huset såldes.

Göran minns så mycket från så många år, kanske blir det en

fortsättning. Men nu tackar jag för att du gett oss ökad insikt om hur vårt samhälle utformats!

Maria Ayre

Clas-Göran Östlund

Ordförande i Hembygdsföreningen, revisor i Samhällsföreningen, aktör i Kinnareds Stadsteater och förmedlare av Kinnaredskontakter.

Hur länge har du bott i Kinnared?

- I ungefär 40 år, halva livet.

Varför valde du att flytta just hit?

- Jag bodde på Styrso, var gift och hade två barn, men så blev det skilsmässa. Då flyttade jag först in till Göteborg, men jag trivdes inte.

Vid den här tiden bodde mina bästa vänner i Torup. Därav kom det sig att jag lämnade Göteborg och hyrde ett hus i Åhylte, som ligger vid Västerån en bit utanför Kinnared. Det kändes nödvändigt att starta en helt ny fas i livet. Jag mådde väldigt dåligt, så det var ett slags flykt.

Det blev en vattendelare i livet och flytten ner hit är ingenting jag ångrar. Paret jag hyrde av, som också var mina grannar i Åhylte var mycket trevliga och blev mina vänner.

Så där bodde jag och jobbade som lärare på högstadiet i Hylte.

Vad har du tyckt om att bo här?

- Till en början såg jag det som tillfälligt, i 10-12 år var det på det viset, men sen så bestämde jag mig för att det här är den plats jag ska bo.

Bodde du i Åhylte i tio år?

- Nej, där bodde jag i ungefär sju år, och sedan köpte jag och min nya partner Eva och hennes två barn, hus inne i Kinnared. Där fick vi sonen Simon. Varannan helg var vi då en familj om fem personer eftersom mina två äldre söner, Ruben och Marcus, alltid kom ner var 14:e dag. Men jag ville ut på landet igen, så vi letade hus och skulle titta på ett utanför Torup. Vi hade stämt möte med mäklaren vid ett hus i Åmot,

som han hade visat samma dag och det var det här vi sitter i nu. Detta var i slutet av maj och här var alldeles underbart, det grönskade och blommade överallt. Så då bestämde vi oss för att köpa detta, trots att det var alldeles nedgången.

Och sedan renoverade vi under två års tid, jag gjorde det tillsammans med en arbetskompis, Erling Johansson från skolan, där jag fortfarande jobbade.

Vilket år var detta?

- Det var nog 98. Sedan har jag bott här, förutom en tvåårsperiod inne i Hyltebruk, då jag hyrde ut detta. Anledningen var att jag höll på att ge upp huset på grund av att jag blev trött på att se allt arbete som behövde göras på en sådan här gård. Jag hade bestämt mig för att sälja, men så var jag här en dag för att förbereda för visning och stod vid ett fönster på ovanvåningen och såg ut över nejden. Nej, tänkte jag då, jag säljer inte detta, här vill jag bo! Och sedan dess har jag bott här.

Var du engagerad i någon förening eller dylikt vid den tiden?

- Inte till att börja med. Jag bodde ju i Åhylte först och jobbade mest i Hylte, men jag hade också en del andra jobb, till exempel på sågen en kort period. Man kan nog säga att jag var diversearbetare.

Så du jobbade inte heltid som lärare?

- Nej, det var lite varierande arbetstider och perioder. På den tiden behövde man inte så mycket pengar, man lärde sig att klara sig på lite. Pengar gör livet tryggt och bekvämt, men det löser inga existentiella

problem och är inget recept på lycka. Men jag hade träffat Kjeld, en dansk kille, redan uppe i Åhylte och vi startade Kinnareds kaminverkstad tillsammans. Det var ingen större efterfrågan på kaminer i Sverige på den tiden, men behovet i Danmark var större och Kjeld hade hållit på mycket med norska kaminer. Jag kunde ingenting om det när vi började, varken spisar eller kaminer, så jag lärde mig efterhand.

Men efter ett antal år flyttade Kjeld till Afrika för att jobba som volontär och då fortsatte jag själv med verksamheten. Det blev energikris här och då tjänade jag bra med pengar på att renovera och sälja, framförallt vedspisar, över hela Sverige. Folk ville ha dem som en extra värme-källa och reserv. Det var väldigt roligt, man lärde känna många. Jag reste runt mycket och köpte upp gamla spisar och träffade helt andra människor, lärde bland andra känna en kille utanför Ullared som blåstrade spisarna åt mig. Det var liksom ett äventyrligt liv.

Jag åkte runt i Småland en hel del och kunde få färgstarka vägbeskrivningar på olika dialekter. Det fanns ju inte GPS på den tiden. "Ja, du kör ju förbi Tryggebo och tar till höger vid den stora stenen, sen kör du bara så långt du kan" till exempel. Han kände till både gårdsnamn och stenar, men det gjorde ju inte jag. Nu när jag är ute och åker kan jag tänka "där har jag hämtat en spis eller där har jag lämnat en spis". Ja, det var jättekul. Sen var jag också i Polen för att gjuta delar. Det var efter att muren fallit och det var spännande.

Jag är egentligen ingen företagare, mer småhandlare med gummi-band om plånboken och jag ville ha det på den nivån. Jag kunde ju ha organiserat på andra sätt, ordnat med leveranser och så, men tyckte om att åka själv. Det var en väldig

byråkrati i Polen vid den tiden. När man skulle betala så var det en hel ceremoni i flera olika steg och via flera människor. Det var häftigt att få uppleva det. Man såg ju också fattigdomen där, efter murens fall. Jag minns till exempel en kvinna som satt med fem vitlökar till salu, det var ett sorts tiggeri, folk hade det riktigt svårt. Jag kunde följa utvecklingen efterhand, hur det moderniserades, det kom upp bensinmackar och byggdes hus, omvälvningen syntes rent konkret.

Sedan har jag jobbat på Kom Vux och med näringslivskontakter på kommunen. Efter pensioneringen jobbade jag med svenska för invandrare på olika utbildningsföretag.

Du har spelat många roller i samhället.

- Ja, det har jag.

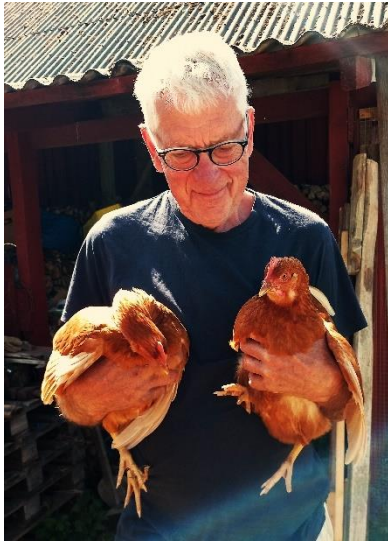
Vilken roll spelar du i Kinnared idag, vilka föreningar är du med i?

- Jag är ordförande i Hembygdsföreningen och så är jag med i Samhällsföreningen som revisor och valberedare och så är jag också kassör för Jazz i Halmstad. Jag har lätt för att engagera mig och jag är ju en del av samhället och känner ofta ett ansvar för det. Jag har svårt att se bort när människor tigger till exempel. Visst kan man tänka an-norlunda, men spontant vill jag hjälpa när behov finns. Jag tycker det är roligt att få vara med och bidra till att saker växer; människor, djur, växter eller projekt av olika slag.

Classe berättar vidare om upplevelser från den äventyrliga perioden med spisfirman och vi skrattar hjärtligt åt alla makabra situationer som uppstod. Flera händelser är säkert roligare i efterhand, som så ofta är fallet. Men jag inser att vi behöver ta ett kliv framåt i tiden.

Nog är du väl idag en föreningsmänniska?

- Nja, livet har gått in i ett annat skede. Jag längtar ibland efter att dra ner, jag fokuserar nu för tiden mer på de små livet omkring mig, såsom ödlorna i dammen, hönorna, små kryp i naturen, humlorna och så, jag skulle hellre ha något projekt med dem. (Som jag hoppas framgår har vi ett riktigt roligt samtal; text om ett humleprojekt, som ju också vore behjärtansvärt för ekosystemet runt oss).

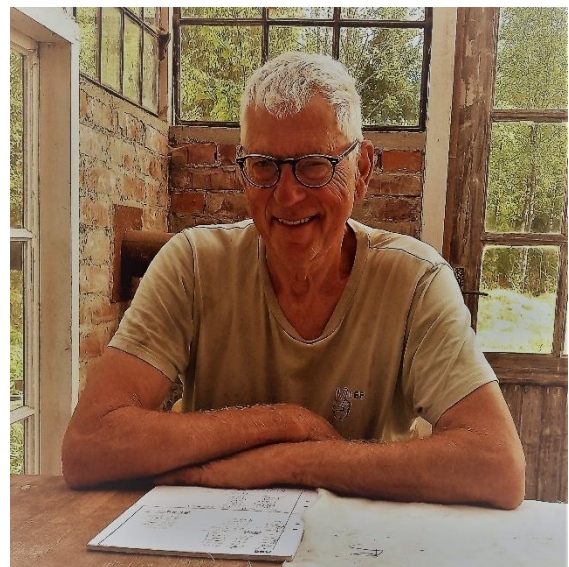
Saknar du något särskilt i Kinnared eller trakten häromkring?

- Nej, inte för egen del, men för ungdomar behövs det något. Här finns ingen idrottsförening eller annan verksamhet, förutom biblioteksbussen en gång i veckan. Samhällsföreningen har börjat ta i den frågan och det är viktigt att vi alla hjälps åt med deras projekt. Vi behöver en mötesplats. Här finns lämpliga tomma hus, till exempel Prästgården eller Kinnareds gård, men där måste kommunen vara med och satsa, det räcker inte med ideella krafter.

Rent personligen då?

- Ja, det är ju främst här hemma, men visst, att vara med och skapa något är givande. Jag är ju aktiv i hembygdsföreningen när vi har berättarkväll och våra vandringar och städ-dag, midsommarfirande och så. Men naturliga mötesplatser är viktiga, som butiken till exempel. Vi är tacksamma för att här fortfarande finns en lokal affär, det är ju ett projekt i motvind, att driva en butik på en sådan här liten ort. Numera med de ökande matpriserna så är det småbutikerna som får ta den större smällen. Heder åt Gudrun och Eva som gör ett sådant viktigt jobb!

Som nog framgår av den här intervjun finns Clas-Görans hjärta mest hos människorna runt omkring honom, ursäkt alla humlor och ödlor, men denne mans engagemang förblir nog huvudsakligen hos oss som har turen att befinna sig inom hans radar. Tack för en mycket intressant livsberättelse!

Maria Ayre

Bengt Svensson

Manusförfattare och regissör i Kinnareds stadsteater, ledamot i styrelsen för hembygdsföreningen och medlem i Samhällsföreningen.

Hur länge har du bott i Kinnared?

- I december blir det tio år.

Varför flyttade du hit?

- Det var slumpen. Vi hade hus i Frillesås, men beslöt oss för att sälja och skaffa lägenhet i Varberg eller Falkenberg. Men det gick inte att få tag i någon som passade oss. Jag var också tveksam till att sätta mig i en lägenhet. Jag är för rastlös. Men så var vi i Torup hos släktingar och vi spelade även teater vid Lindekullen i Hylte och tänkte att vi kunde kolla hus i trakten. Vi insåg att det var stor skillnad på priserna här gentemot ute vid kusten. Vi var tveksamma med tanke på att vi var vana vid att bo vid kusten, men eftersom vi ändå alltid bor fyra månader om sommaren på Rosendals camping norr om Falkenberg, så tänkte vi att det kunde bli bra. När vi sedan hittade det här huset tyckte vi att det var perfekt.

Varför just Rosendal?

- Det var rätt nära Frillesås och vi tyckte det var smidigt att köra ner husvagnen och parkera oss där över sommaren och bara leva för dagen. Vi var ofta ute och körde, men njöt av att återvända till vår lugna vrå på campingen. Är vi hemma så finns det alltid något att göra, men på campingen kan jag slå mig ner med en bok, man kopplar av en våning till, så att säga.

När ni nu har bott här i tio år så undrar jag vad ni tycker är bra med orten?

- Det är mycket gemenskapen, jag är ju rätt social så jag har lätt att hitta

vänner. Här gick det fort, mycket på grund av att vi hade två små hundar. Så jag gick runt med dem och började prata med folk i trädgårdarna. Sedan kom ju teatern och då var det kört.

Den kom väl inte av sig själv?

- Nej, men jag blev ombedd att skapa den. Det var Gunhild som hade ringt Christer Claesson i Fegen, Stefan och Christer, du vet, och frågade om han inte kunde skriva någonting, för hon ville ha en rolig teater. Men han sa nej, han sysslar inte med teater längre, bara musik. "Men ring till min svåger Håkan, han bor ju i Kinnared". Men Håkan sa också nej; "jag kan la ingenting om det" (Bengt berättar givetvis på sin hemdialekt göteborgska).

Men då hade han lärt känna mig, vi var ju grannar och hade bland annat haft glöggmingel ihop. Så han tipsade Gunhild om mig och hon ringde och kom sedan hem till oss. Hon frågade: "Vad ska du ha för att skriva en teaterpjäs?" Nej, sa jag, det ska jag inte ha något för och jag kan väl tänka mig det, men jag känner inte till mycket om Kinnared, har bara bott här i något år. Men visst, jag kan skriva manus och regissera, stå för det konstnärliga och så, men logistiken, att skaffa skådespelare, musiker och spelplats och alltihop, det får hembygdsföreningen stå för. Det gick Gunhild med på. Hon bad mig komma till årsmötet och berätta om idén och höra om det fanns intresse för det här.

Var det din första kontakt med hembygdsföreningen?

- Ja, det var det, eller nej, jag var nog medlem för jag hade fått en lapp i brevlådan om föreningen, av byombudet. Hur som helst, det var så det började och Evy skaffade skådespelare och musiker. Totte kom med då och Gert och Emmelie, Sven-Olof och Kerstin, Clas-Göran och Simon, hans son.

Ja, så skrev jag då det första lustspelet som utspelade sig 1880. Hembygdsföreningen gav information och jag läste på om händelser vid den tiden. Först var det "Lant-handeln", sedan om invigningen av stationen och så var det giftermål vid stationen. Sedan var det cykelverkstaden och så vidare.

Tidigare hade vi varje år en studiecirkel, det har bland andra varit Kent Augustsson, Göran Green, Anders Svensson och Sören Carlsson m fl, ja de som har bott här länge, som har berättat vad de vet om gamla tider. Jag har antecknat och sett vad jag har kunnat spinna vidare på och så har det fortsatt.

Men nu skriver du väl helt själv, utan uppslag från "gamla" Kinnaredsbor?

- Ja, nu har jag mycket information och har bott här längre själv. Nu har jag ju också mer gått in på det fiktiva, ett ålderdomshem till exempel. Det är ju också så att ribban höjs för varje år, nu finns det förväntningar från publiken.

Bestämde ni från början att teatern skulle uppföras på tågdagarna?

- Ja, det gjorde vi. Här fanns ju inte mycket under evenemanget. Torup hade sin marknad och Landeryd hade sitt, men här fanns inget. Sedan har det ju blivit mer och mer. Ett år tog Eva hit Squaredansgänget från Halmstad och dansade utanför tygaffären och det har blivit knallar, Derome har bjudit på kaffe o bulle, spelmän har underhållit och bak-

verksförsäljning och allt möjligt. Sedan kom ju pandemin, så det blev uppehåll. Men verksamheter runt omkring, det kan ju utvecklas hur långt som helst. Det fiktiva gör ju också att teatern kan handla om vad som helst.

Ja, du har väl kommit en bit med årets lustspel?

- Ja, ju mer man skriver desto mer lossnar det. Det här med inspiration, det är ungefär tio procent, resten är slit vid datorn. Samma med låtar och dikter och sådant. Jag tänker på en melodi, sen sätter jag mig och skriver och så kommer det. Morsan skrev en del dikter, som hon läste upp för folk på födelsedagar och bröllop och så. Sedan har jag också gjort det. Efteråt har jag sett hos folk att de har sparat dem, inramade och så och det är ju kul.

Men det är lika spännande för mig som för någon annan, hur det ska gå i mina berättelser eller dikter. Man blir liksom uppslukad av själva innehållet, jag vet inte alltid hur det ska gå, Blir jag bortbjuden till exempel, mitt i skrivelser, så kan jag säga nej, för att jag måste se hur det går! Själva rimmen gör ju också att det kan sticka iväg åt oväntade håll.

Ja, teatern ägnar du ju mycket tid åt, men hur är det med andra intressen?

- Sångkören "Fria Stämmor" i Landeryd är rolig och så är jag med i SPF och i hembygdsföreningen och även i Samhällsföreningen. Ja och så Stättarets teatergrupp har jag varit med i länge men den upphör snart att finnas till. Så jag tycker nog att det räcker till, förutom hus och trädgård.

Nog låter det som att du har att göra. Är det något du saknar i Kinnared?

- Det skulle ju ha varit jättekul om vi hade en bygdegård här, en samlings-

plats. Då kunde kulturen utvecklas ännu mer.

Här finns väl ingen sådan alls?

- Nej, det har funnits, men den brann visst ner. Vi kunde ju spelat teater där året runt, eventuellt. Hittills har det ju gått bra att spela utomhus i tält, men i år är tågdagarna framflyttade till den 24e-25e september, så man vet ju inte hur kallt det blir.

Har du några speciella framtidsplaner vad gäller bygden?

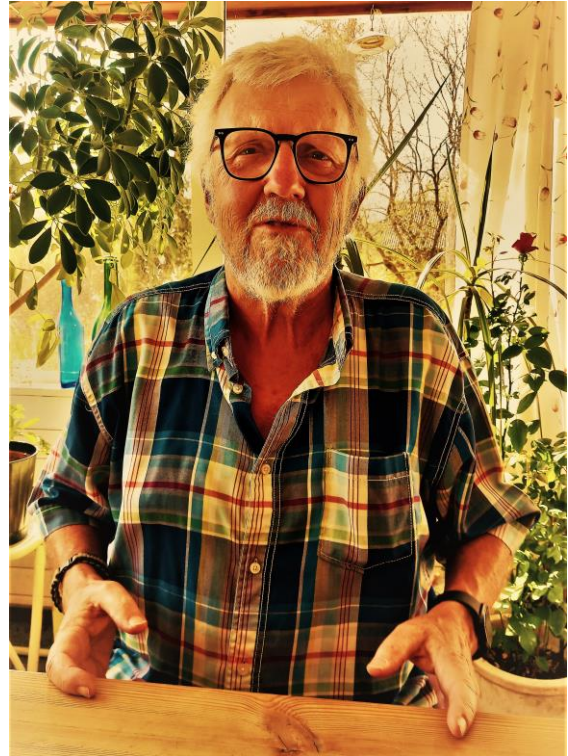
- Nej det är ju, som sagt, begränsat, vad gäller utrymme för kulturlivet. Idrott och jag är inga bra kompanjoner. Men något som är bra är att Samhällsföreningen får fart. Nu är ju vi profiler eller stofiler, gamla va, så låt oss hålla oss till det vi gör och låt de yngre ta över och fixa med samhällsuppbyggnaden. Jag har gjort det med ungdomsverksamhet, scouter och allt möjligt. Jag gjorde till exempel en tidning för föreningsarbete när jag bodde i Frillesås, FFB; Frillesås Föreningsblad, jag tror den fortfarande finns kvar.

Vad innehöll tidningen, med tanke på det Evy och jag håller på med just nu; att återskapa Kinnaredsbladet?

- Ja, det fanns en mängd föreningar i trakten, av olika slag, allt från en sockenförening till en luftgevärsskytteförening och åtskilliga idrottsföreningar, tennis, innebandy och allt möjligt. Då åkte vi runt och intervjuade alla föreningar om deras verksamheter och så gjorde vi en tidning på detta.

Sedan blev det mer och mer. Jag jobbade då på ett tryckeri och vi kunde sponsra tidningen. Så småningom var det en tjej på kommunen som tog över det jobbet.

Med dessa tips avslutar jag intervjun med Bengt, som vi kan konstatera är en person som deltar aktivt i samhällslivet var han än bor. Vi här i Kinnared kan väl allra mest glädja oss åt det kulturlyft han bidrar med via sina lustspel. Tack för dem!

Maria Ayre

Eva Nilsson

Sekreterare i den återuppväckta Samhällsföreningen, squaredansledare för Salmon Town Dancers och Kinnaredsbo sedan 2016.

Varför flyttade du till Kinnared?

- Min sambo och jag bodde i en lägenhet på Bäckagård i Halmstad, men ville nu ha ett eget hem. Så vi letade hus, först i närheten av stan, men så småningom hittade vi det här huset och blev förälskade med en gång. Eftersom vi ville bo lite lantligt passade platsen oss och dessutom finns här tåg till Halmstad.

Åker du ofta tåg nu?

- Nej, tyvärr passar det inte med de tider jag har för squaredansen. Men ibland kan jag ta tåget när vi har uppvisningar.

Vad tycker du om att bo här i Kinnared?

- Ja alltså, det är svårt att lära känna Kinnaredsborna. De håller sig väldigt för sig själva. Men när du väl lärt känna någon så får man oftast bra kontakt. Jag tror att svårigheten beror på att här inte finns någon naturlig mötesplats. Till restaurang Valvet går man ju knappast om man inte vill äta och jag lagar själv all vår mat. Att bli engagerad i något är svårt om man inte känner till vad som finns.

Vad finns här då för samhällsaktiviteter?

- Jag tror att det är många som sitter ensamma i sina hus och pysslar i sina trädgårdar. Men av en tillfällighet träffade jag Clas-Göran Östlund och blev tillfrågad om jag kunde tänka mig att delta i att starta upp den samhällsförening som legat nere några år.

Men den första jag lärde känna i Kinnared var Stina som tog med mig till "Stickis". Väl där lärde jag känna Christina som jag sedan varit ute och promenerat med och efter-

hand lärde jag känna fler. Men en dag stötte vi ihop med Clas-Göran som berättade att Hembygdsföreningen behöver hjälp.

Jag var med på ett par möten och hjälpte till under evenemang det följande året, midsommarfirande t.ex. Sedan skakade vi då upp Samhällsföreningen igen förra året efter att den legat nere i tio år. Tydligt var den väldigt aktiv under en period och pratar man med de som bott i Kinnared hela livet så minns de föreningen och vad man hittade på.

Fast jag tycker det är lite svårt att förstå varför man ska ha två olika föreningar i ett så litet samhälle. Varför inte ha en förening och så dela upp den i olika smågrupper? Då kunde man t.ex. ha en teatergrupp och en som handhar traditionella firanden, som nationaldag och midsommar. Då skulle folk också bara behöva betala en medlemsavgift och samarbete mellan olika intresseområden skulle underlättas.

Vilka aktiviteter ägnar du dig mest åt nu

- Först och främst håller jag ju på med squaredansen och just nu är det ett stort convent vi ska hålla i Halmstad under Kristi Himmelfärdshelgen. Där kommer att vara 600 dansare i arenahallen som dansar i tre dagar i sina fantastiska danskläder. Förutom Sverige är föreningar från Danmark, Tyskland, Frankrike, England och Norge representerade. Dessutom har Squaredansförbundet sin årsstämma med delegater från alla Sveriges klubbar. Enda nackdelen i år är att förbunden inte pratat ihop sig ordentligt, så det danska conventet går samtidigt. Just nu äter allt detta jättemycket tid.

- Annars är jag intresserad av en massa saker. Jag har alltid varit en föreningsmänniska, jag tillhör kanske den sista generationen föreningsmänniskor som jobbar ideellt. Nu engagerar sig inte många utan att få betalt.

Du nämnde det här med stickning, vad handlar det om?

- Det är en grupp som startade innan jag flyttade hit, men man tar inte in några fler i den här gruppen. Vi samlas en gång var 14:e dag, på tisdagar i tygaffären, eftersom den är stängd på tisdagar. Tyvärr kan jag inte alltid vara med, då vi dansar på tisdagar, men efter konventet har vi nästan inga aktiviteter förrän i september. Under sommaren dansar vi bara på måndagskvällar på Galgberget, så allmänheten kan se oss. Så nu kan jag vara med i "Stickis" hela sommaren och likaså under juluppehållet. Ibland åker jag in lite senare till dansen och då är jag med på Stickis först.

Det är viktigast att jag är med i squaredansen när vårt gäng förståndshandikappade är med, då är det bäst om vi är samma personer som hjälper dem hela tiden. De är också med under conventet, både som dansare och för att hjälpa till med olika saker. På conventet betalar klubbmedlemmar ingen dansavgift, då alla hjälper till. Annars betalar alla medlemmar en liten summa eftersom Callern, alltså utroparen, ska ha betalt, plus att man oftast hyr danslokal, som ju ska betalas.

Du sa att du är general?

- Ja, för conventet, annars är jag ordförande för Salmon Town Dancers. Fast det heter inte ordförande för squaredans. Fenomenet kommer ju från USA, så jag är alltså president (med ett leende).

Har du några speciella planer inför framtiden?

- Vi hade ju en plan för samhället, att kommunen skulle fortsätta att äga den gamla prästgården och vi skulle kunna få ha det som en samlingslokal. Där hade vi tänkt starta en del aktiviteter. T.ex. så skulle Emil (Gustavsson) ha uthuset till snickeri och göra bänkar att sätta utmed Åmotsrundan och göra ny skylt för anslagstavlan att sätta vid torget, ja, vi hade flera idéer för att göra samhället lite trevligare.

En generell tanke var att använda lokalen som öppet hus, dit man kan komma bara för att träffas och få någon att prata med, kanske över en fika. Jag tänkte också att man kunde ha square-danskurser och någon aktivitet för ungdomarna som nu ränner runt och ibland förstör saker.

Vi hade många planer för en samlingslokal, men kommunen ringde så småningom upp och meddelade att de inte ens kommer att ta upp det till röstning. Det finns en halv miljon vikt för Kinnareds utveckling, men kommunen behöver pengar och då är trivseln i Kinnared tydligen inte så viktig.

Det är ju viktigt att hålla aktiviteter för alla åldrar, så folk lär känna varandra, för då är det inte så troligt att man ställer till hyss för de andra. Som det är nu så händer det rätt mycket fult, t.ex. så bankar de på dörrar och sticker, det har kastats både ägg och glasflaskor och flera brevlådor har brunnit.

En kväll ringde Christina och frågade om det var min brevlåda som brann. Då såg jag att det var grannens brevlåda, så jag tog en spann vatten och sprang ut. Då hade all deras post brunnit upp. Jag släckte snabbt innan det tog sig till vår häck också.

Om vi nu ska "mota Olle i grind" tidigt för att stoppa kriminaliteten,

jag menar de här ungdomarna kan ju bli uppraggade av olika gäng, det händer inte bara i storstan utan även i småbyar. Vi hade mycket förstörelse på Bäckagård också, men då var jag med och startade upp ett datorcafé. Vi fick med oss HFAB, som ägde lägenheterna. De sponsrade med datorer och dataspel och vi började med två ggr i veckan och sa till ungdomarna att om förstörelsen upphörde skulle vi få fler datorer och dataspel. Det fungerade, efter en månad kunde vi notera att förstörelsen i området minskat radikalt, så snart var caféet öppet 4 dagar i veckan.

Ibland känns det som att Kinnared är den där byn som Gud glömde. Medan vi bott här har jag kontaktat kommunen vid tre tillfällen angående gatusopning som inte blivit gjord. De har helt enkelt glömt bort oss! Vad gäller sin i kassan så är det inte så smart att låta gatubelysningen tändas långt innan det blivit mörkt och sedan lysa till långt fram på förmiddagarna. De verkar inte sköta sina uppgifter särskilt väl och det kan ju delvis bero på att de flesta kommunpolitiker inte bor i kommunen.

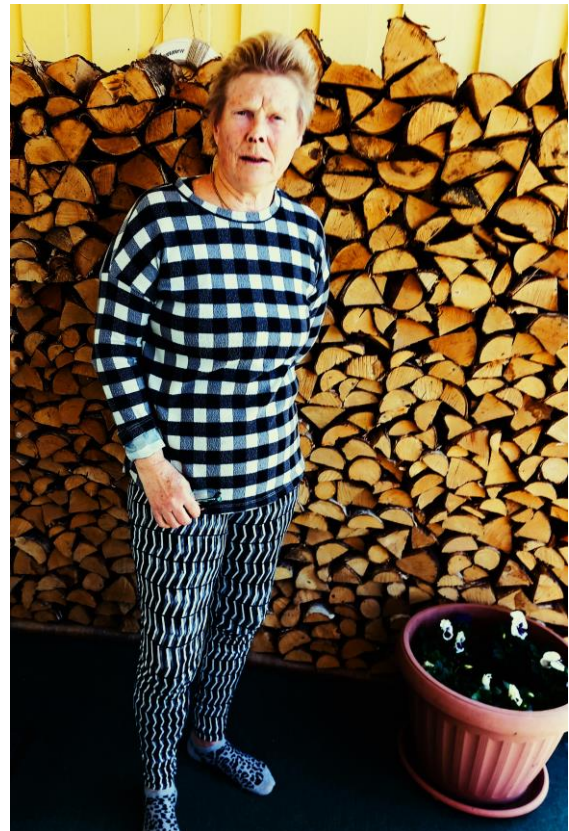
Eva tar upp några fler aspekter angående slöseri av kommunens pengar och jag undrar om hon skrivit någon insändare eller dylikt.

- Nej, det har jag inte, men jag skrev till Ronny Löfquist (kommunordförande) angående prästgården och fick då ett positivt svar som tyvärr inte ledde någonstans. Men de planerar ju för att Kinnared ska bli större, det finns planer på fler bostäder och sågen ska växa. Om kommunen nu har ett hus mitt i byn som många i Kinnared vill använda som samlingsplats, så är det konstigt att de inte satsar på det. Det ligger ju också nära skolan, vilket gör att man

inte vill ha vilken verksamhet som helst där. Det hade varit idealiskt för ändamålet.

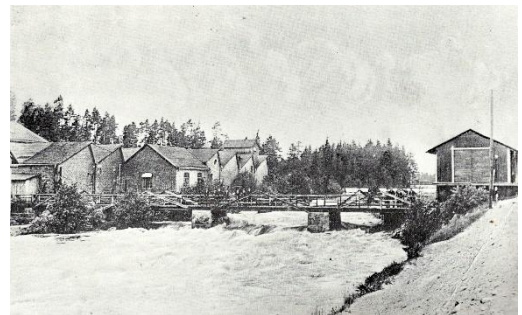
Istället ska de sälja det som privatboende och dra in en engångssumma, vilket inte leder till färre förstörda fönster i skolan eller sönderslagna gatlyktor, så återkommande utgifter blir resultatet. Det är kortsiktigt tänkt, istället för att satsa på framtiden för våra ungdomar!

Där avslutar vi vårt intressanta samtal, som nog kan leda till en och annan tankegång hos oss här i Kinnared och jag tackar Eva för hennes engagerade information!

Maria Ayre

Bilder ur Kinnareds hembygdsförenings galleri

Nyinflyttade Kinnaredsbor

Det finns faktiskt folk som lämnar storstaden för att flytta till landet. Hylte kommun behöver fler yngre människor för att inte minska med en åldrande befolkning. Jag träffade Anders och Maria Hjelmström, och frågade dem hur de hamnat här.

Anders berättar: jag är född och uppvuxen i Göteborg, utbildad datatekniker. Intresset för data och programmering kom tidigt, när det var Apple och Mac som gällde. Jag har även haft egen firma och bl a kört taxi. Ett tag hade jag egna taxibilar och två anställda. Sen kom Volvokrisen, då även mycket övrig verksamhet stängde ner. Och efter det kom pandemin, och allting lades på is. Jag hade då flyttat hit och börjat på Medborgarskolan i Halmstad med kurser för invandrare, som jobbcoach osv, ett jobb som jag trivdes utmärkt med. Jag har nu ett vilande företag, men söker jobb, gärna något i närheten eller som kan skötas hemifrån via datorn. Det finns ju fiber även i Tovared!

Nyfiket undrar jag: Hur träffade du Maria? Båda skrattar: På nätet, förstås!

Maria fortsätter: jag är norrländska, född i Örnsköldsvik, men har jobbat på många olika ställen i Sverige. När jag fick kontakt med Anders 2007, bodde jag i Stockholm. Jag hade inte så stora förhoppningar, men vi ringdes vid, pratade i flera timmar – och sen var det klart! Paret tittar på varandra och skrattar.

Anders fortsätter: först bodde vi tillsammans i en lägenhet i Kungsbacka, men det kändes för trångt, så vi började leta på Hemnet efter något hus i närheten. När vi inte hittade något, utökade vi sökningen. Vi kände inte till den här trakten, men körde runt och tittade. När vi fick se detta huset blev vi genast förälskade i det och lade ett bud. Det var i mars 2019. Vi fick flytta in i juni. Fastän mycket var nytt, t ex taket, finns det alltid att göra på ett hus.

Maria: ja, jag gillar att pyssla med huset och i trädgården... även rådjuren tycks gilla

mina plantor... Jag gillar också att läsa böcker, jag är skogsmänniska, tycker om att plocka bär. Tidigare jobbade jag med rekrytering, bemanning och som jobbcoach, mest inom tekniska yrken. Senaste anställningen var i Varberg, men det var lite långt att köra.

Jag undrar vad som är positivt med Kinnared. Paret är överens om att det är skönt att slippa bilköer, och det mesta som behövs finns i närheten, i Halmstad, Falkenberg eller Ullared. Men Maria saknar kemtvätt och thairestaurang och hon önskar att det fanns ett jobb för henne i närheten.

Vad önskar ni inför framtiden, frågar jag. Anders hoppas på att det flyttar in mer folk här. Husen är billiga att köpa jämfört med vid kusten. Det borde finnas mer för ungdomar att göra här, alla är inte intresserade av idrott eller EPA-traktorer.

Även om man har en massa intressen och är medlem i olika föreningar, kan man inte göra allt ideellt. Anders är redan med i den nyuppstartade samhällsföreningen, i Brännö Gille, i Landeryds järnvägmuseiförening, i tre bilklubbar och i hembygdsföreningen. Så ideellt är han engagerad!

Jag tackar paret för deras medverkan och för att de bidrar till att göra Kinnared till en ännu trivsammare plats att bo på!

Evy Johansson

Händer i Kinnared

Kinnareds hembygdsförening: se även hemsidan kinnared.se. Finns också på Facebook, Instagram och Youtube

- Nationaldagsfirande tis 6 juni kl 14-16 vid högloftsstugan. Kaffe med nationaldagsbakelser, tal och musik.
- Midsommarfirande fre 23 juni kl 13-16 vid högloftsstugan, medtag egen kaffekorg. Lövning av stängen kl 18 kvällen före, medtag gärna blommor. Arrangemanget planeras tillsammans med samhällsföreningen.
- Hembygdsgårdarnas dag vid högloftsstugan, sön 6 augusti, kl 14-16, planeras senare.
- Kyrkogårdsvandring sön 27/8 kl 15, medtag kaffekorg.
- Tågdagarna/Kinnaredsdagen sön 24 september; (OBS: framflyttat!) med nytt folklustspel av Bengt Svensson. Även aktiviteter av samhällsföreningen.
- Film och/eller berättarkväll i oktober bestäms senare.
- Arkivdag i januari, ca 20:e.

SPF Seniorerna Drängsered:

kontaktperson Kerstin Carlsson, Berg

Bland annat:

- Mån 19 juni kl 14: Kulturvandring Höghult/Slätthult. Karusellen i Höghult, sedan till "Jon i Slätthult", där Krogsereds hembygdsförening berättar om detta original, som skrevs om av August Bondeson.
- Mån 3 juli: Torups kyrkogård, om gravar samt kyrkans inventarier.

Se vidare hemsidan:

www.spfseniorerna.se/drangsered

Ur Församlingsbladet Svenska kyrkan, Torups församling:

- 18 juni gudstjänst kl 9.30, kyrkkaffe
 - 16 juli mässa kl 11.00, kyrkkaffe från kl 10 i församlingshemmet
 - 13 augusti friluftsgudstjänst vid Högloftsstugan kl 14.00, kyrkkaffe
- Kontaktpersoner: Evy Johansson, Elisabet Svensson (kyrkvärdar).

Vad händer i din egen förening med koppling till Kinnaredstrakten? E-posta gärna och berätta! (Se ledarsidan)

Kinnareds samhällsförening kommer ut med eget informationsblad så snart föreningsbildandet är helt klart.

Ungdomar här i bygden: Vad gör ni under er fria tid? Mekar med fordon? Dansar? Läser böcker? Springer i skogarna? Spelar brädspel? Musik? Teater? Bakning? Odling? Rider? Simmar du? Spelar fotboll? Husdjur?

Skriv och berätta! Vi publicerar gärna era berättelser/bilder, efter ev redigering.

